

ЗМІНИ В ЗАКОНОДАВСТВІ ПРО ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ

17 листопада 2011 року Верховна Рада України прийняла новий закон «Про державну службу», який визначає принципи, правові та організаційні засади державної служби, умови та порядок реалізації громадянами України права на державну службу. Законом врегульовано відносини, що виникають у зв'язку із вступом на державну службу, її проходженням та припиненням та визначено правовий статус державного службовця.

Державна служба - професійна діяльність державних службовців з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, забезпечення її реалізації та надання адміністративних послуг.

Законом змінено класифікацію посад державної служби, зокрема, замість передбачених чинним законом 7 категорій держслужбовців новим законом посади держслужби залежно від характеру та обсягу посадових повноважень поділяються на 5 груп, кожна з яких ділиться на підгрупи. При цьому, замість діючих 13 рангів установлюється 9 рангів державних службовців.

Право на державну службу з урахуванням вимог щодо рівня професійної компетентності, напрямку підготовки (спеціальності) та обмежень, установлених новим законом, мають громадяни України, яким виповнилося 18 років, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, які вільно володіють державною мовою.

Для визначення якості виконання посадових обов'язків, результативності та ефективності служби, а також з метою планування кар'єри, виявлення необхідності підвищення рівня професійної компетентності проводиться оцінювання результатів службової діяльності державного службовця. Оцінювання результатів службової діяльності державних службовців, які займають посади державної служби груп II, III, IV, V здійснюється щороку безпосереднім керівником державного службовця.

Відповідно до нового закону, заробітна плата державного службовця складається з посадового окладу, надбавок до нього та премій. Схема посадових окладів на посадах державної служби визначатиметься щорічно Кабінетом Міністрів України не пізніше як у місячний термін з дня прийняття закону України про Державний бюджет України на наступний рік шляхом встановлення мінімального та максимального розмірів посадових окладів для кожної підгрупи посад державної служби. Дещо змінено і тривалість надання додаткової оплачуваної відпустки державним службовцям. Так, державному службовцю надаватиметься щорічна основна оплачувана відпустка тривалістю 30 календарних днів, якщо законом не передбачено більш тривалої відпустки, з виплатою грошової допомоги у розмірі середньомісячної заробітної плати. За кожний рік державної служби по досягненню п'ятирічного стажу державної служби державному службовцю надаватиметься один календарний день додаткової оплачуваної відпустки, але не більш як 15 календарних днів. Новий закон набирає чинності з 1 січня 2013 року.

Л.І. Митровка, начальник відділу державної реєстрації нормативно-правових актів, правової роботи, правової освіти та систематизації законодавства

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ ФЕРМЕРСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

З метою реалізації ініціативи громадян щодо виробництва товарної сільськогосподарської продукції, її переробки та реалізації на внутрішньому і зовнішньому ринках, держава сприяє створенню фермерських господарств.

Згідно Закону України „Про фермерське господарство”, фермерське господарство – це форма підприємницької діяльності громадян із створенням юридичної особи, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, займатися її переробкою та реалізацією з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм для ведення фермерського господарства, відповідно до закону. Для реєстрації фермерського господарства подається заява, підписана не менш як трьома засновниками, підписи яких завіряються у нотаріальному порядку; статут (положення) у двох примірниках; протокол установчого з'їзду (конференції) або загальних зборів; відомості про склад керівництва центральних статутних органів; документ про сплату реєстраційного збору; відомості про засновників об'єднання громадян; документ, який підтверджує місцезнаходження об'єднання громадян.

Особливістю державної реєстрації фермерського господарства є те, що крім вище перелічених документів, додатково подається копія Державного акта на право приватної власності засновника на землю або копія Державного акта на право постійного користування землею засновником, або нотаріально посвідчена копія договору про право користування землею засновником, зокрема на умовах оренди.

Для отримання (придбання) у власність або в оренду земельної ділянки державної власності з метою ведення фермерського господарства громадяни звертаються до відповідної районної державної адміністрації. Для отримання у власність або в оренду земельної ділянки із земель комунальної власності з метою ведення фермерського господарства громадяни звертаються до місцевої ради.

У заяві зазначаються: бажаний розмір і місце розташування ділянки, кількість членів фермерського господарства та наявність у них права на безоплатне одержання земельних ділянок у власність, обґрунтування розмірів земельної ділянки з урахуванням перспектив діяльності фермерського господарства.

Заяву громадянина про надання земельної ділянки у власність або в оренду районна або міська державні адміністрації або орган місцевого самоврядування розглядають у місячний строк.

Після одержання засновником державного акта на право власності на земельну ділянку фермерське господарство підлягає державній реєстрації у порядку, встановленому законом для державної реєстрації юридичних осіб.

*Провідний спеціаліст сектору державної реєстрації юридичних осіб та легалізації об'єднань громадян
Г.Ю. Кешель*

ОСКАРЖЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ АКТИВ

Люди цінують свою свободу – ми обираємо, з ким спілкуватись, куди йти... Коли ж нашу свободу щось обмежує, то ми ставимось до цього вкрай негативно. У разі коли вас притягнули до адміністративної відповідальності, а ви вважаєте, що це незаконно, корисно знати як можна оскаржити постанову. Оскарження постанов про притягнення до адміністративної відповідальності здійснюється у порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України. Перш за все оскаржувану постанову слід отримати на руки. Не маючи постанови, ви не можете її оскаржити. Зверніть увагу на строк оскарження. Скаргу на постанову у справі про адміністративне правопорушення може бути подано протягом десяти днів з дня винесення постанови. У разі пропуску зазначеного строку з поважних причин (наприклад, коли ви отримали постанову поштою, а строк оскарження вже минув) цей строк за заявою особи, щодо якої винесено постанову, може бути поновлено органом (посадовою особою), правомочним розглядати скаргу (ст. 289 КУпАП). Відповідно до ст. 288 КУпАП оскарження постанов про притягнення до адміністративної відповідальності може здійснюватись як до вищестоящої організації, так і до суду. Наприклад, постанову адміністративної комісії можна оскаржити у виконавчий комітет відповідної ради, рішення виконавчого комітету сільської, селищної, міської ради — у відповідну раду, постанову іншого органу (посадової особи) про накладення адміністративного стягнення — у вищестоящий орган (вищестоящий посадовий особі). При цьому, перш ніж писати скаргу, слід відвідати ту організацію, куди ви збираєтесь подати скаргу, — там майже завжди є відповідна дошка оголошень зі зразками оформлення скарг.

Якщо оскарження у вищестоящі органи не дали бажаного результату, то ви можете звернутися до суду.

Слід пам'ятати, що згідно ст. 38 Кодексу України про адміністративні правопорушення адміністративне стягнення може бути накладено не пізніше як через два місяці з дня вчинення правопорушення, а при триваючому правопорушенні - не пізніше як через два місяці з дня його виявлення, за винятком випадків, коли справи про адміністративні правопорушення відповідно до цього Кодексу підвідомчі суду (судді).

*Начальник відділу документування, контролю виконання та звернень громадян
Т.М. Ляшук*

“Запитуйте – відповідаємо” Які пільги, згідно чинного законодавства передбачені ветеранам Великої Вітчизняної Війни для проведення ремонту квартири?

Відповідно до підпункту 1 пункту 1 Порядку проведення безоплатного капітального ремонту власних житлових будинків і квартир осіб, що мають право на таку пільгу, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 20 травня 2009 р. № 565 (далі – Порядок), проводиться безоплатний капітальний ремонт житлових будинків і квартир тих осіб, що мають право згідно із Законом України “Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту”:

- на безоплатний капітальний ремонт власних житлових будинків і квартир (пункт 8 частини першої статті 13) - інвалідів війни та прирівняних до них осіб;
- на безоплатний капітальний ремонт власних житлових будинків (пункт 8 частини першої статті 15) - осіб, на яких поширюється чинність зазначеного Закону;
- на безоплатний капітальний ремонт житлових будинків і квартир, що перебувають у їх власності (пункт 10 частини першої статті 16), - осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною.

Пунктом 3 Порядку встановлено, що для проведення безоплатного капітального ремонту особа, що має право на пільгу, подає до органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування за місцем свого постійного проживання і реєстрації письмову заяву за формою згідно з додатком 1 Порядку

Для вирішення питання щодо проведення безоплатного капітального ремонту орган виконавчої влади або орган місцевого самоврядування утворює комісію у складі спеціалістів житлово-експлуатаційних і ремонтно-будівельних організацій, представників органу, що фінансує виконання ремонтних робіт (є головним розпорядником коштів місцевого бюджету), органу технічної інвентаризації та інших уповноважених осіб (пункт 5 Порядку).

Також, підпунктом 1 пункту «а» статті 34 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначено, що встановлення за рахунок власних коштів і благодійних надходжень додаткових до встановлених законодавством гарантій щодо соціального захисту населення належить до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад.

*Провідний спеціаліст Головного управління юстиції у Закарпатській області
Владислав Товтин*

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ДІЇ ЩОДО ПРИХОВУВАННЯ БАНКРУТСТВА, ФІКТИВНОГО БАНКРУТСТВА ЧИ ДОВЕДЕННЯ ДО БАНКРУТСТВА

Банкрутство підприємств — це наслідок глибокої фінансової кризи, система заходів управління якою не дала позитивних результатів. Кризовий стан підприємства полягає в його нездатності здійснювати фінансове забезпечення поточної виробничої діяльності. На сьогоднішній день, існують підприємства, які, ховаючись за процедурою банкрутства, не бажають платити кредиторам. Ці маніпуляції виявляються шляхом аналізу фінансових документів, що може дати привід для більш поглибленої перевірки. Якщо наявне різке погіршення фінансового стану, а виведення активів відбувається швидкими темпами, це дає підстави припускати наявність ознак навмисного банкрутства.

У главу "Злочини у сфері господарської діяльності" чинного Кримінального кодексу включена стаття 218 - "Фіктивне банкрутство": «Завідомо неправдива офіційна заява громадянина - засновника або власника суб'єкта господарської діяльності, а також службової особи суб'єкта господарської діяльності, а так само громадянина - суб'єкта підприємницької діяльності про фінансову неспроможність виконання вимог з боку кредиторів і зобов'язань перед бюджетом, якщо такі дії завдали великої матеріальної шкоди кредиторам або державі, - караються штрафом від семисот п'ятдесяти до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк до трьох років».

У статтях 218-221 цього Кодексу матеріальна шкода вважається великою, якщо вона у п'ятсот і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян. Кримінальна відповідальність за ст. 218 настає лише у випадках, коли подана до господарського суду офіційна заява є завідомо неправдивою. Це означає, що викладені у заяві відомості про фінансову неспроможність не відповідають дійсності і справжній фінансовий стан боржника дає змогу йому виконати свої зобов'язання.

З метою забезпечення однозначності підходів при оцінці фінансово-господарського стану підприємств, виявленні ознак поточної, критичної або надкритичної їх неплатоспроможності та ознак дій, передбачених статтями 218, 219 і 220 Кримінального кодексу України, - приховування банкрутства, фіктивного банкрутства чи доведення до банкрутства, а також для своєчасного виявлення формування незадовільної структури балансу для здійснення випереджувальних заходів щодо запобігання банкрутству підприємств Міністерством економіки України (Наказ від 19 січня 2006 року N 14) затверджено Методичні рекомендації щодо виявлення ознак неплатоспроможності підприємства та ознак дій з приховування банкрутства, фіктивного банкрутства чи доведення до банкрутства.

Головний спеціаліст сектору з питань банкрутства
Головного управління юстиції в Закарпатській області
Г.Ю. Павлик

МІНІСТЕРСТВОМ ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ ЗАТВЕРДЖЕНО ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ ОРГАНАМИ ЮСТИЦІЇ ПЕРЕВІРОК СТАНУ ПРАВОВОЇ РОБОТИ ТА СИСТЕМАТИЗАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА ТА НОВИЙ ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ ОРГАНАМИ ЮСТИЦІЇ ПЕРЕВІРОК СТАНУ ДОДЕРЖАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ДЕРЖАВНУ РЕЕСТРАЦІЮ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ

Наказом Міністерства юстиції України від 18.01.2012 № 91/5 затверджено Порядок проведення органами юстиції перевірок стану правової роботи та систематизації законодавства, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 19.01.2012 за № 75/20388. Даним Порядком визначено механізми здійснення Міністерством юстиції України, Головним управлінням юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головними управліннями юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, а також районними, районними у містах, міськими (міст обласного значення), міськрайонними, міжрайонними управліннями юстиції (далі - органи юстиції) перевірок стану правової роботи в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, територіальних органах міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, міністерствах та інших органах виконавчої влади Автономної Республіки Крим, місцевих державних адміністраціях, на державних підприємствах, в установах, організаціях та державних господарських об'єднаннях, а також стану систематизації законодавства в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, територіальних органах міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, місцевих державних адміністраціях.

Крім цього, наказом Міністерства юстиції України від 19.01.2012 № 93/5 затверджено новий Порядок проведення органами юстиції перевірок стану додержання законодавства про державну реєстрацію нормативно-правових актів, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 19.01.2012 за № 67/20380, яким встановлено єдиний механізм здійснення Міністерством юстиції України та територіальними органами юстиції перевірок стану додержання суб'єктами нормотворення законодавства про державну реєстрацію нормативно-правових актів.

Л.І. Митровка, начальник відділу державної реєстрації нормативно-правових актів, правової роботи, правової освіти та систематизації законодавства

ВІДМОВА У ВІЗІ - ЩО РОБИТИ?

Образ Європейського Союзу в східних сусідів значною мірою формується за допомогою візової політики. Адже саме ця політика стосується сотень тисяч пересічних громадян цих країн. Особливо це стосується наших співвітчизників, оскільки Закарпатська область межує з 4 країнами Євросоюзу.

З 5 квітня 2011 року набрали чинності окремі статті Візового кодексу ЄС (РЕГЛАМЕНТ № 810/2009 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТА І СОВЕТА от 13 июля 2009 г.), які регулюють питання відмови консульства у видачі в'їзної візи до країн-учасниць Шенгенської угоди. Зокрема, набрали чинності положення щодо обов'язкової аргументації відмови консульства у видачі візи, її анулювання чи відміни, а також введений спеціальний формуляр, який зобов'язане заповнювати консульство країни з вказівкою на конкретну причину відмови у видачі візи. При цьому, обов'язковою умовою є також зазначення у формулярі процедури оскарження такої відмови.

У зв'язку з тим, що всі відмови заносяться до єдиної бази – Візової інформаційної системи – СИС(SIS), та зважаючи на те, що при наступному зверненні до будь-якого консульства країн – учасниць Угоди Шенген буде доступна інформація про те, що особи свого часу відмовили у видачі візи, постає питання про необхідність захисту громадянами України своїх прав щодо вільного пересування, переміщення, подорожування та працевлаштування.

Як відомо, можливість оскарження рішень про відмову у видачі візи до прийняття Візового кодексу визначалася кожною країною самостійно і як правило зводилася до подачі апеляційного листа з обґрунтуванням причин незгоди та проханням про повторний перегляд візової заяви, хоча укладена між Україною та Європейським Співтовариством Угода про спрощення оформлення віз, ратифікована Законом України від 15 січня 2008 року N 117-VI передбачала аргументацію відмови та можливість її оскарження (проте не давала інформації про порядок та строки такого оскарження). Формуляр про відмову в отриманні візи складається з вступної, мотивувальної та заключної частин. У вступній частині вказується найменування консульства чи іншого органу, який прийняв рішення, а також характер прийнятого рішення (відмова у видачі візи, анулювання чи відміна візи).

У мотивувальній частині консульство робить відмітку навпроти графі, яка відповідає підставі відмови/анулювання чи відміни візи. Конкретні підстави зазначені в ст. 32 та 34 Візового кодексу, при цьому їх перелік розширено. Зокрема, доцільно звернути увагу на випадок, коли особи може бути відмовлено, якщо «особа надає фальсифікованій чи викривленій документ; не надає підтвердження мети та тривалості перебування; або якщо наявні розумні сумніви стосовно справжності наданих особою підтверджуючих документів чи достовірності їх змісту, стосовно надійності наданих особою заяв чи намірів покинути територію держави до дня закінчення дії візи, про видачу якої просить заявник, тощо», при цьому такі підстави є оціночними категоріями, а отже надають консульствам можливості для відмови лише за суб'єктивною оцінкою самого працівника і цим дещо ускладнить отримання візи. Більше того, Візовий кодекс встановив не виключний перелік документів, які повинен подати заявник для отримання в'їзної візи до країни Шенгенської угоди. Це означає, що консульствам надається право вимагати в заявників додаткові документи, які вони «вважатимуть за потрібне».

У заключній частині формуляру заявнику повідомляється про його право оскаржити прийняте рішення та наводяться посилання на національне законодавство і процедуру оскарження, включаючи інформацію про компетентний орган з розгляду скарги, а також строк на її подання.

Основна ж проблема такого оскарження в тому, що відповідно до ст. 32 Візового кодексу оскарження здійснюється у відповідності з національним законодавством країни, яка відмовила у видачі візи. Так, зокрема, консульство Німеччини зазначає, що відмова у видачі візи оскаржується згідно з німецьким адміністративним правом у строк 1 місяць з дати отримання відмови до Адміністративного суду у Берліні. По законодавству Іспанії апеляційна скарга подається до Верховного Суду Мадрида, строк апеляційного оскарження становить 2 місяці з дати отримання відмови або може бути подана в консульство, яке прийняло таке рішення протягом 1 місяця з дня повідомлення про відмову.

При цьому, важливо врахувати, що апеляція складається по певній юридичній формі, згідно з вимогами країни чи самого консульства. Складена і перекладена апеляція підписується заявником особисто. Таким чином, заявник просто не може самостійно правильно оформити таку апеляцію, а змушений звертатися до юристів країни, яка прийняла таке рішення. У такому випадку, проблема – знайти юристів в іноземній державі, які зможуть правильно і аргументовано оформити апеляцію, а також знайти кошти на оплату їх послуг, при цьому вкладається у місячний строк подання апеляції.

Серйозною проблемою є також те, що якщо заявник не встиг оформити апеляцію у встановлений строк, у цьому випадку вона не підлягатиме розгляду. Разом з тим, якщо заявник не оскаржить рішення про відмову у встановлений строк, це тим самим вважатиметься, що він згоден з причинами відмови та аргументацією, наведеною працівником консульства у формулярі. При цьому, як зазначалося вище, всі відмови заносяться до єдиної бази – Візової інформаційної системи. Таким чином, просто змінивши закордонний паспорт, заявник не зможе вирішити проблему, оскільки при наступному зверненні до будь-якого консульства країн – учасниць Угоди Шенген буде інформація про те, що заявнику свого часу відмовили у видачі візи.

Без сумніву, зобов'язання аргументувати відмову у видачі візи та можливість її оскарження дисциплінує консульства та знизить кількість необґрунтованих та безпідставних відмов. Можливість подати апеляції на рішення консульства розширює права та можливості заявника щодо захисту своїх прав, проте порядок реалізації права на апеляцію для українського громадянина залишається складним, дорогим та все ж таки, своєчасно подати скаргу на відмову до консульства може кожен.

Заступник начальника Головного управління юстиції у Закарпатській області
Алмаш Іван Миколайович

ЗАТВЕРДЖЕНО
наказ Головного управління юстиції у Закарпатській області від 23 січня 2012 р. № 18/02-08

ГРАФІК роботи громадської приймальні з надання безоплатної первинної правової допомоги Головного управління юстиції у Закарпатській області

День приймання	Прізвище, ім'я, по батькові працівника	Посада	Місце прийому	Час роботи
Перший четвер місяця	Хаца Валентина Василівна	Заступник начальника Головного управління юстиції у Закарпатській області	м. Ужгород, вул. Гойди, 8 каб. 214	10.00– 13.00
Останній четвер місяця	Митровка Любов Іванівна	начальник відділу державної реєстрації нормативно-правових актів, правової роботи, правової освіти та систематизації законодавства	м. Ужгород, вул. Гойди, 8 каб. 214	10.00– 13.00
Другий четвер місяця	Буц Богдана Олександрівна	Головний спеціаліст відділу державної реєстрації нормативно-правових актів, правової роботи, правової освіти та систематизації законодавства	м. Ужгород, вул. Гойди, 8 каб. 214	10.00– 13.00
Третій четвер місяця	Товтин Владислав Михайлович	Провідний спеціаліст відділу державної реєстрації нормативно-правових актів, правової роботи, правової освіти та систематизації законодавства	м. Ужгород, вул. Гойди, 8 каб. 214	10.00– 13.00
Щосереді	Продан Тетяна Василівна	Провідний спеціаліст відділу нотаріату	м. Ужгород, вул. Гойди, 8 каб. 214	10.00– 13.00
Щоп'ятниці	Павлище Марина Юріївна	Провідний спеціаліст відділу ДРАЦС реєстраційної служби	м. Ужгород, вул. Гойди, 8 каб. 214	10.00– 13.00
	Пріцак Ніколь Вікторівна	Головний спеціаліст відділу державної реєстрації речових прав на нерухоме майно реєстраційної служби		
	Кешель Галина Юріївна	Провідний спеціаліст сектору державної реєстрації юридичних осіб та об'єднань реєстраційної служби		